

ærede Minister kan have om den „nærmere Fremtid“, skal jeg lade være usagt, men at han vil inblade sig paa at tale om den „fjernere Fremtid“, forekommer mig dog at være at gaa lidt for vidt. Den høitærede Conseilpræsident er ogsaa i Dag kommen, om jeg saa maa sige, sin Kollega til Hjælp, idet han søgte at forklare den meget ærede Indenrigsministers Udtalelser igaar saaledes, som om de kun vare rettebde ikke mod det af mig stillede Forslag, men derimod mod den Motivering, som jeg havde givet, og at kun for saa vidt Forslagsstillereis Motiver bleve delte af Thinget, skulde Indenrigsministerens Erklæring fra igaar om, at det saa vilde være umuligt at gjenneføre Fjernbanefagen i en nærmere eller fjernere Fremtid, være rigtig. Dette er jo ganske vist en betydelig Indskrænkning i Indenrigsministerens Udtalelser fra igaar, og jeg tror derfor, det vilde være paa sin Plads ogsaa fra min Side at fralægge Thinget noget Ansvar for de Anskuelser, jeg har gjort gjældende. I den Henseende vil jeg paa ingen Maade gjøre Thinget medansvarligt for de Anskuelser, som jeg har gjort mig til Talsmand for. Jeg har stillet Sagen saaledes, at jeg for mit Vedkommende har fremsat de Motiver, som for mig gjorde det betænkeligt at gaa ind paa at forhandle om en samlet Fjernbanepan, og dernæst spode jeg til, at, naar der var Tale om Gjennemførelsen af enkelte Fjernbaneanlæg, saa vare de Forslag, som her ere fremkomne, ikke tilstrækkelig forberedte, undersøgte og overveiede; og derfor er det, at jeg har opfordret Thinget til at tilkjendegive sin Villie, om at det vil have disse nægere Undersøgelser og Overveielser tilveiebragte. Saaledes er Forslaget stillet. — Den høitærede Conseilpræsident drog stærkt tilfæls imod de Motiver, som jeg havde fremsat. Dette er altsaa et Mellemværende imellem den høitærede Conseilpræsident og mig, og jeg skal derfor heller ikke trætte det ærede Thing med at gaa dybere ind derpaa, men jeg vil dog gjøre den høitærede Conseilpræsident opmærksom paa, at han har misforstaaet min Tante. Jeg har ikke sagt, at Betingelserne for at fremme de eller de Fjernbaneanlæg vare alle dem, som jeg fremsatte igaar, men jeg har sagt, at det var Betingelserne for, at vi kunde komme til en fælles samlet Fjernbanepan for hele Landet, der virkelig var i Stand til at omfatte Alles Interesser. Betingelserne derfor vare mange og af stor Betydning. Det er jo ganske vist — det indrømmer ogsaa jeg —, at den fuldstændige Fyldestgjørelse af de Betingelser, som jeg fremsatte igaar, er vanskelig at opnaa; men der kan jo for saa vidt være noget Relativt, man kan i den Henseende opnaa Mere eller Mindre, men at det skulde være en urimelig Betingelse at opstille for en samlet Fjernbanepan, der vilde lægge Beslag ikke alene paa de Midler, der her er Tale om, men utvivlsomt ogsaa paa betydelig flere, naar det skal være en Pan som

virkelig kan omfatte de væsentligste Interesser her i Landet, at den skal kræve et finantsielt Grundlag, hvorom der er større Enighed tilstede imellem Regjeringen og denne Forsamling med Hensyn til Statens Indtægtskilder, kan jeg ikke indse. At den høitærede Finantsminister er tilfredsstillet med de Indtægtskilder, hvorfra Staten øjer sine Midler, kan jeg forstaa, men han maa ogsaa kunne forstaa, at der fra dette Things Side ikke kan være den samme Tilfredshed tilstede dermed, som der er fra hans Side. — Den anden Betingelse, som den høitærede Minister omtalte, var den, at Forholdet til de private Baner og navnlig til det sjællandske Fjernbanefelskab skulde være ordnet, og den høitærede Minister gjorde da gjældende, at dette ikke skulde kunne naas førend i Aaret 1900. Sa, saa vilde det være ganske sikkert, at Fjernbanevæsenets Fremme her i Landet vilde blive skudt ud i en meget fjern Fremtid; men jeg nærer nu den Tro — og jeg haaber ogsaa, at den høitærede Minister selv tror det —, at det er muligt, og at det ogsaa vil blive virkeligt, at vi ikke oppebie Aaret 1900, førend Forholdet til det sjællandske Fjernbanefelskab er løst. Det behøves jo ikke at gaa den Veie alene, som den høitærede Conseilpræsident antydede; der er ogsaa andre Veie at gaa. Den høitærede Conseilpræsident gjorde da endelig gjældende, at dersom vi havde villet forlange nye Undersøgelser og Oplysninger, saa vilde den rette Veie have været at vedtage en Dagsorden, hvori vi udtalte noget Saadant. Det er underligt nok, man kan aldrig gjøre sin Modstander tilpas. Jeg er overbevist om, at dersom vi havde stillet Forslag om en Dagsorden, indeholdende, hvad den høitærede Minister antydede, saa vilde man have sagt som saa: Nei, dermed standse vi jo hele Sagen, det er dog en altfor haard Fremgangsmaade; vi kunde jo overlade til Udvalget at fortsætte sine Arbejder; naar Thinget ikke er beredt paa at stemme, lad saa Udvalget paa ny tage det under Overveielse, det er dog en langt lempeligere Fremgangsmaade. Jeg tilstaar ogsaa, at min Tante med dette Forslag var, at det var en lempeligere Fremgangsmaade at benytte overfor Fjernbanefagen end den Fremgangsmaade at standse den med en Dagsorden. Jeg maa for mit Vedkommende rigtignok ogsaa spode dertil, at skulde der blive Tale om en Dagsorden, saa vilde den vistnok heller ikke komme til at indeholde netop det, som den høitærede Conseilpræsident antydede. Jeg tror ikke, at Thinget vilde i Form af en Dagsorden rette en Opfordring til den nuværende høitærede Regjering om at fortsætte en Undersøgelse i den Henseende, og jeg tror derfor ikke, at vi kunde komme til fuldstændig at fyldestgjøre den høitærede Conseilpræsidents Tante, dersom vi indskrænkede os til at lade Dagsordenen indeholde dette One, at Thinget ikke var tilstrækkelig instrueret til at kunne afgive sin Stemme, og at det